

Blodmelofte

Bloedwielofte

Waar het sprookje eindigt, begint haar lot

Krisha van der Male

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: Canva AI
ISBN: 9789403818849
© Krisha van der Male

Boeken
en
spreuken

Voor al uw kommer en huwel

Proloog

Hij is tegenover me op de sofa gaan zitten. Zijn zwarte haren, die eerst nog zo kort waren dat ze alleen zijn schedel bedekte, zijn ondertussen zo lang geworden dat de uiteinden ervan lichtjes beginnen te krullen.

"Waar dacht je aan, toen ik net binnenkwam?" Zijn stem is zacht en vriendelijk, toch schrik ik een beetje van zijn vraag, waardoor ik me verslik en een verschrikkelijke hoestaanval krijg. Snel hou ik mijn hand voor mijn mond. Behulpzaam als hij is, staat hij op en slaat me zachtjes op mijn rug. Na een tijdje lijkt het wel weer met me te gaan en gaat hij weer op de sofa zitten. Ik neem een paar slokjes water, maar stop met drinken zodra ik merk dat mijn bezoeker me bezorgd aankijkt. Misschien is hij bang dat ik opnieuw een hoestaanval zal krijgen. Even kijk ik hem aan en ineens valt het me op dat hij hele lange wimpers heeft. Vreemd genoeg neem ik op dat moment het besluit om open kaart met hem te spelen. Hij was het tenslotte bij wie ik me huilend in zijn armen stortte toen ik Adrians geheim ontdekte. Voor ik begin te praten, slaak ik eerst een diepe zucht en kijk een paar ongemakkelijke seconden naar mijn handen, maar dan zeg ik:

"Zoals elk meisje droomde ook ik van mijn prins op het witte paard en het lang en gelukkig dat daarbij hoort. Toen die dag kwam dat..."

Ik bijt op mijn onderlip om niet meteen weer te gaan huilen. Het was al vernederend genoeg dat hij mijn tranen de vorige keer zag.

"Ik dacht echt dat hij de ware was. Dat dit het begin van mijn sprookje zou zijn."

Nu vullen mijn ogen zich dan toch wel echt met tranen. Ze komen zo snel dat mijn hele zicht troebel wordt. Ik moet

een paar keer diep in- en uitademen en veeg – zeer oncharmant – met mijn mouw mijn tranen uit mijn ogen.

"Wat kwam je eigenlijk doen?" Mijn stem trilt een beetje terwijl ik het vraag.

"Ik dacht, misschien heb je behoefte aan een vriend."
Langzaam knik ik.

"Ja, die kan ik op het moment wel gebruiken."

Hoofdstuk 1

Met kloppend hart schiet ik overeind. Het is donker in mijn slaapkamer. De open haard is zo te voelen al een tijdje gedoofd, want het is koud in de kamer en de kaars op mijn nachtkastje heb ik gister ook niet aangestoken. Hoewel mijn ademhaling nog een beetje haperend is, ga ik toch weer liggen. Vanaf het moment dat ik voet in het kasteel van prins Adrian heb gezet word ik bijna elke nacht geplaagd door nachtmerries. Bijna iedere nacht droom ik over mijn vader en het leger, hoe ze verslagen worden op de grens waar Eldoria overgaat in Dravenhall. Het land dat ons nog geen twee maanden geleden aangevallen heeft. Op een donderdagnacht toen niemand het aan zag komen viel het leger van Dravenhall Eldoria binnen. Ze namen een paar kleine dorpjes vlakbij de grens in. De dagen die volgden werden gevuld met boden die door het hele land mannen opriepen om hun land te verdedigen. Ook mijn vader werd gevraagd, al ging het bij ons een klein beetje anders. Niet omdat we zo ver buiten de stad wonen, sterker nog er stond diezelfde ochtend gewoon een bode op het marktplein, waar kooplieden wanhopig probeerden om hun koopwaar ook daadwerkelijk te verkopen. Nadat de bode zijn verhaal had gedaan, ging hij aan een tafel zitten met een grote perkamentrol. Langzaam druppelden er jonge mannen die zich aanmelden als dappere ridders die ons land met liefde wilde verdedigen. Ik was op dat moment ook op de markt geweest om groentes te kopen. Na het vreemde tafereel ben ik meteen naar huis gegaan om mijn vader te vertellen wat er gebeurd was. Eenmaal thuis trof ik hem in de kleine huiskamer, hij zat op een stoel met tegenover hem een man die ik nog nooit eerder had gezien, maar hij droeg een wapenuitrusting, dus nam ik aan dat hij een wachter zou zijn. Eerst dacht ik dat mijn vader misschien iets verkeerd

gedaan had en dat ze hem wilde bestraffen. Maar goed als dat het geval geweest was, was ik waarschijnlijk niet in het kasteel beland. De man was inderdaad een wachter en hij kende mijn vader van vroeger. Blijkbaar had mijn vader een hoop voor mij verborgen gehouden, zo wist ik namelijk niet dat hij vroeger op het kasteel gewerkt had als adviseur van de koning en dat hij daar mijn moeder heeft leren kennen. Ik dacht eigenlijk dat hij zijn hele leven lang kleermaker geweest was. De man die zich trouwens voorstelde als Aron vertelde dat ze mijn vader graag bij zich wilde hebben.

“Iemand zo slim als jouw vader, meisje, kan goed van pas komen bij het uitdenken van een strategie.”

Eerlijk? Ik voelde daar natuurlijk helemaal niks voor, want als mijn vader weg zou gaan zou ik helemaal niemand meer hebben. Mijn moeder overleed toen ik nog jong was en helaas heb ik ook geen andere familie meer. Eerst leek het er even op dat mijn vader het aanbod van Aron af zou slaan, maar toen zei hij.

“Aron, goede vriend van me.” Natuurlijk ga ik mee, maar ik wil dat mijn dochter, Valera naar een veilige plek gebracht wordt. Zij betekent alles voor me.”

“Dat begrijp ik Rafael en de koning ook. Hij heeft me zelf verteld dat Valera,” mijn naam klonk een beetje vreemd uit Aron zijn mond, “op het kasteel kan komen wonen. Ook wanneer er iets met jou gebeurt kan ze daar blijven. Ze zal daar veilig zijn.”

Zo gebeurde het dus dat ik mijn spullen bij elkaar moest zoeken en samen met een wildvreemde naar een kasteel werd gebracht. Of eigenlijk het kasteel van Eldoria, het thuis van de koning, koningin en hun zoon prins Adrian.

En nu ben ik hier dus al bijna twee maanden, heb ik nachtmerries en weet ik me totaal geen houding te geven in het bijzijn van de andere – adellijke – meisjes. Zij zijn zo

anders dan ik, het enige wat we gemeen hebben zijn onze mooie kleren. Omdat mijn vader kleermaker is, maakte hij altijd prachtige jurken voor me. Al droeg ik meestal de wat simpelere. Lichte tinten die bij het seizoen passen en het liefst zonder al te veel franje en roesjes. Gelukkig weet papa precies wat ik mooi vind. De meisjes hier dragen dus ook hele mooie jurken, maar verder zijn het gewoon leeghoofdige ganzen. Sorry, dat mag ik eigenlijk niet zeggen. Al is het wel de waarheid. Ik bedoel het is december en het sneeuwt buiten, maar hier op het kasteel loopt ieder meisje met een waaier rond of een zakdoek. Als de prins of een van de weinige mannen die niet in de oorlog mee vechten dan voorbij komt, beginnen ze als een gek te wapperen en doen ze alsof het warm is of laten ze spontaan de zakdoek vallen. Zo doorzichtig, en het ergste is nog wel dat alle mannen als wezenloze zielen precies doen wat er door de meisjes van ze verwacht wordt.

“Zal ik een glas water voor u halen?” of “Laat mij maar, alstublieft.” En daarna volgen altijd de complimentjes met de “wat ziet u er fantastisch uit vandaag.” En daar zit ik dan mee opgescheept. Gelukkig hebben ze wel een bibliotheek, dus meestal trek ik me daar terug. Alleen de laatste tijd komt prins Adrian daar ook vaak naar toe, wat er dan weer voor zorgt dat ik me wat minder op mijn gemak voel. De paar keer dat we een beleefd gesprekje gevoerd hebben was hij best wel aardig, maar het is wat ik al zei. Gewoon netjes, beleefd. Terwijl ik dat denk merk ik dat mijn ogen zwaarder worden. Ik draai me op mijn zij en gaap, ik ben moe. Niet zo gek ook, het is natuurlijk midden in de nacht. Ik sluit mijn ogen en laat de slaap me opslokken.

Met mijn vinger ga ik over de ruggen van de boeken in de kast. Ik probeer de titels te lezen, maar ze zijn in een taal die ik niet ken. Sommige woorden zijn erg grappig en ik vraag

me af of er mensen in het kasteel wonen die wel weten wat er staat. Zodra ik alle boeken op ooghoogte bekeken heb loop ik door naar de kast ernaast. Hoewel ik de boeken oprecht interessant vind, heeft het voor mij geen zin om er eentje mee te nemen. Ik kan toch niet lezen wat erin staat. Bij de nieuwe kast doe ik precies hetzelfde als bij de andere kasten. Ik ga met mijn vinger over de ruggen van de in leer gebonden boeken. Ik probeer de vreemde titels te lezen en te raden wat ze betekenen, maar zonder iemand die deze talen spreekt blijf ik eigenlijk onwetend over de betekenissen. Halverwege de kast stuit ik op een boek met gouden letters op zijn rug. Het is een sierlijk handschrift, maar ook deze woorden zijn in een voor mij onbekende taal. Toch pak ik het boek uit de kast. Ik wil het al openslaan als ik achter me hoor:

“Pas op hoor, straks bijt die.”

Van schrik laat ik het boek vallen. Snel draai ik me om en schrik dan nog een keer.

“Prins Adrian,” stamel ik en ik maak snel een onhandige reverence. Met een simpel handgebaar dat hij mijn poging om beleefd te zijn accepteert maakt hij me duidelijk dat ik weer kan gaan staan. Dan dringt het weer tot me door dat ik net een boek op de grond heb laten vallen. Snel buk ik me om het op te rapen, maar Adrian... uhm ik bedoel de prins, lijkt hetzelfde idee te hebben want hij bukt ook waardoor onze hoofden elkaar hard raken.

“Au,” geschrokken grijp ik naar mijn voorhoofd. Terwijl ik over de pijnlijke plek op mijn hoofd wrijf durf ik een vluchtige blik op prins Adrian te werpen en zie dat hij hetzelfde doet. Hij wrijft over zijn voorhoofd en slaat dan zijn ogen op. Heel even kruisen onze blikken elkaar en kan ik zien dat hij geen blauwe, maar grijze ogen heeft. Dan staat prins Adrian op met het boek dat ik heb laten vallen in zijn rechterhand en zijn linkerhand naar mij uitgestoken.

Wacht, wil hij me nou helpen opstaan? Wat aardig van hem. Aarzelend pak ik zijn hand aan. Die voelt warm en zacht onder mijn vingers. In een snelle beweging trekt hij me overeind en vraagt dan:

“Bent u oké? Geen verwondingen?”

Alsof je dood kan gaan van alleen je hoofd stoten? Maar dan zie ik echte bezorgdheid in zijn ogen glinsteren en schud ik snel mijn hoofd, maar bedenk op hetzelfde moment dat het zeer ongeleefd is en zeg daarom:

“Volgens mij niet, dank u wel.”

Adrian glimlacht.

“Mooi zo, ik gelukkig ook niet,” en hij knipoogt naar me. Stomverbaasd kijk ik naar hem. De prins heeft gewoon humor... ergens kan ik dat niet helemaal geloven. Adrian bekijkt ondertussen de kaft van het boek en leest ondertussen de titel hardop voor, maar ook nu word ik er niet wijzer uit.

“La vida, mooi boek hoor. Wilde je die lezen?”

Even staar ik hem opnieuw totaal overrompeld aan. Meende hij dat nou? Maar dan houdt prins Adrian het boek voor me en zeg ik hem de waarheid:

“Eigenlijk niet. Ik spreek geen andere talen dan Eldorians, maar ik vind het wel fascinerend hoe wij met zesentwintig letters in het alfabet zoveel woorden hebben en dat alle andere landen ook weer woorden hebben met diezelfde letters.”

“Zo heb ik er nooit over nagedacht.”

Ik haal kort mijn schouders op als een soort verontschuldiging en zet dan snel het boek terug op zijn plek.

“Kunt u lezen wat er op het boek staat?”

“Natuurlijk,” antwoordt Adrian, maar dan lijkt hij te merken dat zijn antwoord misschien niet zo

vanzelfsprekend is voor een meisje zoals ik. "Verschillende talen kennen hoort bij mijn opleiding tot koning."

Nu ben ik het die me een beetje dom voelt. Het is logisch dat hij dat allemaal heeft geleerd. Op een dag, wanneer de vrede weer is teruggekeerd in Eldoria, zal hij koning worden en verdragen ondertekenen met andere koninkrijken en misschien bondgenootschappen vormen. Prins Adrian loopt een stukje bij me vandaan, maar blijft dan staan en draait zich naar me toe.

"Kom je nog?"

"Ohw," zeg ik zachtjes en ik loop snel, maar niet te snel achter hem aan. Uit een andere kast pakt hij een boek dat wel in onze taal is en geeft me dat aan.

"Deze moet je lezen, dit is echt mijn favoriet."

Aarzelend neem ik het boek van hem aan.

"Waar gaat het over?" Vraag ik ietwat onzeker, bang om hem te beledigen.

"Het is een sprookje, Repelsteeltje."

Ik ga met mijn vingers over de letters van de vreemde naam.

"Het gaat over een vreemd mannetje dat een meisje helpt om van stro goud te spinnen, in ruil daarvoor doet ze hem een belofte. Meer vertel ik je niet, dan is het verhaal niet leuk meer."

Ik glimlach naar hem. Wel prettig dat hij het einde nog niet aan me wilt verklappen. Op hetzelfde moment voel ik hoe mijn maag zich samentrekt.

"Ik zal het lezen, maar als u het niet erg vindt ga ik nu eerst naar de keuken om iets te eten te halen."

Een beetje onbeholpen leg ik een hand op mijn nog lege maag. Vanmorgen had ik geen honger en hier zo in de bibliotheek vergeet ik al mijn besef van tijd.

"Maar natuurlijk," zegt prins Adrian en hij maakt een kleine buiging.

Ik doe hetzelfde en loop met het boek dat ik zojuist van hem gekregen heb in mijn armen – alsof het een knuffelbeer van een vijf jarige meisje is – in de richting van de grote deuren.

“Wacht!” roept Adrian dan. “Valeria, zo heet je toch?”

Ik draai me naar hem om en schud glimlachend mijn hoofd.

“Eigenlijk heet ik Valera, zonder i.”

“Mijn excuses.”

“Dat is niet erg. Wat wilde u zeggen?”

“Valera,” prins Adrian loopt naar me toe en staat ineens wel heel dichtbij. “Zie ik je ooit nog?”

“Dat lijkt me wel, ik woon hier tenslotte tot de oorlog voorbij is.”

Adrian knikt en lijkt nu zijn eigen fout in te zien. Snel zet hij een stap naar achter en legt zijn hand jongensachtig in zijn nek.

“Natuurlijk.”

Snel maakt hij opnieuw een buiging. Terwijl ik me van hem wegdraai en het laatste stukje door de bibliotheek loop, voel ik hoe hij me na kijkt, wat ervoor zorgt dat er een lichte bloos op mijn wangen verschijnt. Gelukkig kan hij dat niet meer zien.

Hoofdstuk 2

Adrian rent een stukje voor me uit door de tuinen van kasteel Brian. Als ik hem moet geloven – en dat doe ik – staat het hier zomers helemaal vol roze, witte en rode rozen en maakt de fontein dan een heerlijk vrolijk geluid. Nu is daar niks van te merken. Niet dat het niet mooi is, ik bedoel het dikke pak sneeuw dat gevallen is geeft de tuin een sprookjesachtige sfeer, vooral nu de dikke wolken plaats hebben gemaakt voor de zon en er af en toe zelfs een beetje blauwe lucht te zien is. In een opwelling draai ik een rondje om mijn as terwijl ik naar de lucht kijk. Ik voel me op dit moment zo intens gelukkig en... au. Iets heeft mijn achterhoofd geraakt. Een beetje geschrokken voel ik aan mijn hoofd en merk dan dat het sneeuw moet zijn. Achter me hoor ik gelach van een jongen. Ik draai me om en zie Adrian staan, er zit nog sneeuw aan zijn vingers. De rotzak. Ik werp hem een boze blik toe en hij stopt meteen met lachen. Snel loopt hij naar me toe, hij ziet er oprecht bezorgd uit. Alleen ben ik niet van plan om hem hier zomaar mee weg te laten komen.

“Hé, Val? Niet zo geschrokken kijken, het was gewoon een sneeuwbal.”

Even haal ik mijn neus op alsof ik nog net niet moet huilen. Hij wil mijn handen vastpakken, maar ik loop langs hem, door naar de fontein. Als hij echt denkt dat ik geen wraak op hem zal nemen is hij naïef. Prins of niet. Ik hoor aan de krakende sneeuw dat hij achter me aan komt. Precies goed, hij is bijna waar ik hem hebben wil. Opnieuw haal ik mijn neus op en veeg opzettelijk met mijn mouw langs mijn gezicht, waar ik min of meer gelijk spijt van heb, omdat die koud en een beetje nat is. Gelukkig kan Adrian mijn gezicht nu niet zien.

“Valera, huil je? Het spijt me zo.”

Ondertussen heb ik de rand van de fontein bereikt. Even denk ik erover om van plan te veranderen en opzij te stappen op het goede moment zodat hij zijn evenwicht verliest en voorover de fontein in zal vallen. Als hij geluk heeft is het water hard genoeg bevroren, als hij pech heeft zal hij door het ijs zakken en bevroren terug moeten lopen naar het kasteel. Het beeld vormt zich al in mijn hoofd en ik moet mijn best doen om niet in de lach te schieten. Ik buk me een stukje zodat ik bij de rand van de fontein kan en schraap er een beetje sneeuw vanaf. Net genoeg om in zijn gezicht te vegen wanneer hij naast me komt staan. Het duurt langer dan ik gedacht had voor Adrian bij me is en de sneeuw begint pijnlijk in mijn vingers te prikken en een beetje te smelten, maar dan legt hij eindelijk een hand op mijn schouder. Razendsnel draai ik me om en leg mijn bijna bevroren hand met sneeuw tegen zijn wang. Geschrokken deinst hij achteruit. Nu ben ik het die in de lach schiet.

“Je had je gezicht moeten zien.”

Adrian brengt een hand naar zijn wang, maar beseft dan dat er helemaal niks meer op zijn gezicht zit. Toen het restje sneeuw dat ik nog vast had zijn warme wang raakte smolt dat ook.

“Ik dacht...” stamelt hij. Niet heel koninklijk als je het mij vraagt, maar wel schattig. “Ik dacht dat ik je pijn had gedaan. Ik was bezorgd om je.”

“Het spijt me, het deed ik ook wel een beetje pijn,” geef ik toe.

Nu ben ik het die naar hem toe loopt, maar hij loopt niet voor me weg. Zijn grijze ogen staan wel stoutmoedig, maar dat had ik ook wel verwacht. Adrian is zo anders dan de anderen aan het hof. Hij is grappig, lief en maakt tijd voor me vrij. En dan denk ik weer terug aan een week geleden. Hoe ik, eenzaam als ik was, alleen de keuken uit kwam met een appel die ik mee mocht nemen van de kok en een stuk